

[Hans Nielsen.]

sonlig Forfølgelse — herunder Boycotning —, som tilsigter utilbørligt at begrænse den enkelte frie Adgang til Erhverv eller Arbejde ellers hans (hendes) Ret til at være Medlem af eller staa udenfor en Organisation, er ulovlig og paadrager foruden Erstatning . . . Fængsel eller under formildende Omstændigheder Bøde.“

Jeg maa altsaa gaa ud fra, efter hvad der staaar her, at der er en økonomisk og personlig Forfølgelse, der er tilladelig; det er den, der *ikke* er utilbørlig. Den utilbørlige økonomiske eller personlige Forfølgelse er ulovlig og straffes, men den ikke utilbørlige Forfølgelse er tilladelig.

Men hvor begynder den utilbørlige Forfølgelse, og hvor slipper den tilladte økonomiske Forfølgelse op? Det er det, jeg har spurgt det ærede Medlem Hr. Pinstrup om nu vel nok 200 Gange uden at faa noget Svar, men nu spørger jeg det ærede Medlem igen. Nu maa det ærede Medlem frem og besvare, hvad det er, der menes med den tilladte personlige Forfølgelse.

Jeg maa vel gaa ud fra, at det ærede Medlem tænker sig, at en pæn og skikkelig Forfølgelse er tilladt, saadant noget i Retning af at gaa bag efter en Mand og slaa Hatten af ham en Snes Gange og sige til ham: „Du er en Løjser!“ — det er antagelig en pæn og skikkelig Forfølgelse, som ikke er utilbørlig. Men hvis jeg herimod tager ham i Kværken og siger til ham: „Nu kan din Løjser prøve paa at agere Skruebrækker en Gang til, saa skal du faa nogle ordentlige paa Kassen!“ — saa vil jeg antage, det er utilbørlig Forfølgelse. (*Hendriksen:* Ja, naturligvis.) Ja, det vil jeg ogsaa antage, men hvor en Grænsen?

Nu begynder det ærede Medlem Hr. Hendriksen alligevel at aabne for en Forklaring af, hvad der skal forstaaes i denne Paragraf ved „utilbørlig Forfølgelse“, for det er dog det, Mennesker maa være klar over, hvornaar de gør sig værdige til at komme i Tugthuset. (*Hendriksen:* De kan ikke komme i Tugthuset efter denne Lov.) Nej, men man kan komme i Fængsel, og Varigheden er ubegrænset. For mig er det lige meget; skulde jeg i Fængsel, vilde jeg lige saa gerne i Horsens Tugthus som i et andet Fængsel, for derovre er jeg dog mere kendt med Omgivelserne, og der vil jeg desuden komme i det fineste Selskab. Her i de almindelige Arrester sidder kun simple Forbrydere, Betlere o. s. v., men i Horsens Tugthus er det en udsøgt Samling af Honoratiorene, man træffer. Nej, Spørgsmaalet er,

hvad man forstaaer ved den tilladte Forfølgelse.

Jeg ved jo meget godt, hvad Hensigten med hele dette Forslag er. Den er selvfølgelig at beskytte Skruebrækkerne blandt Arbejderne og beskytte de daarlige og ukolle-giale Mestre blandt Arbejdsgiverne, dem, der laver Smudskonkurrence ved at benytte sig af Kristeligt dansk Fællesforbund. De skal beskyttes, de skal have Lov til at leve i Ro og Fred, ingen skal have Lov til at nærme sig dem og fornærme dem. Egentlig føres vi i denne Paragraf tilbage til en Tid, der ligger langt tilbage.

Den Bestemmelse, der staaar her, er en Bestemmelse, der ikke findes Mage til nogetsteds i Verden, og det er karakteristisk, at i 1906 blev en tilsvarende Bestemmelse for-ladt i England. Da den liberale Regering kom til Magten i England, afskaffede den i 1906 en Lov, som var vedtaget i 1876, som netop indeholdt saadanne Forfølgelses- og Straffebestemmelser, som der her er Tale om, og som var blevet opretholdt under de konservative Regeringer. Det vil man kunne finde omtalt i en Beretning, som er udgivet af Justits- og Politidepartementet i Kristiania, i en Afhandling, som netop omhandler det Spørgsmaal, vi her drøfter.

Jeg vil gerne oplæse den Bestemmelse, der blev sat ind i Loven i 1906 af den liberale Regering i England for at vise, hvilken kolossal Forskel der er paa de Liberale i England i 1906 og Venstre her i Landet i Øjeblikket. I den nævnte Lovs § 4 staaar der:

„Ingen Domstol skal rejse et Søgsmaal mod en Fagforening, Arbejder eller Arbejdsgiver eller mod et Medlem af eller nogen Ombudsmand for en saadan Fagforening paa egne Vegne eller paa andre Medlemmer af Fagforeningens Vegne i Anledning af nogen retsstridig Handling, som angives at være begaaet af eller paa en Fagforenings Vegne.“

Det vil sige: man fritager den enkelte for Tiltale eller Straf i Anledning af Handlinger, der er begaaet i Organisationens Navn. Det er en ganske anden Tendens, gaaende ud paa at beskytte Arbejderne og deres Organisationer, der findes i den Lov, der blev gennemført af de engelske Liberale i 1906, end den § 3, der foreslaas her.

Egentlig er Professor Vinding Kruse den største Revser af denne § 3, og det glæder mig i høj Grad, at jeg kun behøver at citere, hvad Professor Vinding Kruse siger om denne Paragraf, for det er i Virkeligheden ganske afgørende. Professor Vinding Kruse siger: